

TÖBB MINT NAIVA

A Keleti Márton rendezte Bob herceg előadásában láttam meg először Szerencsi Évát, ezt a szép arcú, erős tekintetű, erős lelkűnek látszó, igen csinos, fekete hajú lányt. Aki egyszer is látta arcát, össze nem tévesztheti senkivel. Régi szép porcelánbabákra emlékeztetett, amikkel játszottunk, s bámuljuk újfent megint a kirakatok polcain.

Íme, egy új naiva — gondoltam.

Naiva, ahogy az 1969-es színházi kislexikonban olvasható: „színészi szerepkör, a romlatlan, naiv, többnyire érzelmes fiatal lány típusa. Mint szerepkör a 18. század végén kialakult polgári színjátékban tűnt fel, s a II. világháború végéig intenzíven élt a színpadokon. Azóta a típus jelentősége lényegesen csökkent.”

Ezt a „csökkenést” valahogy Éva is komolyan vette. Olvastam régebben egy vele készült interjút. Valami olyasmit mondott, hogy „nincs naivatípus, az élet megváltozott, ma már a fiatal lányok is mások; érettebbek”. Kétségtelen, naivának lenni nem volt nagy divat. Talán mert a naivság mégiscsak gömbölyűség?

Persze azért naivaszerepkörben foglalkoztatták. Mint kezdőt a pályán. Nem tudtuk akkor, hogy jön majd Katona Klári, aki elénekli nekünk egy lemezen azt, amit Éva is körülbelül érzett. „Az ég zöld, kék a fű, S ez nem gömbölyű”... Mért figyeltünk volna akkor arra, hogy a Föld forog tovább, egyszer csak kiforogja önmagát, s mint a dalnok, belefárad az ellentmondásokba, s visszatér oda, ahonnan elindult.

Ki hitte volna, hogy nem múlik el két évtized sem, s a fülem hallatára a következőképpen sóhajtozik két igazgató is: „a társulat jó (nagyon jó...), jó, jó, jó... — csak egy baj van: nincsen naivám”.

Váratlan fordulat. Egyszerre „nem vonzanak a rejtett szegletek”, nem kell ami éles — a vágy gömbölyű, ki akar kerekedni a világ.

„Mért nem próbálsz meg velem?...” — kérdezi fátyolos angyalhangon, törten a dal. A naiva tehát kerestetik. De Évában most már hiába keresik. Nem naiva már. Több. Felnőtt a naivahősnők szerepkörébe. A többeltről jórészt maga gondoskodott. Rendezőkhöz nem sok szerencséje volt. Eddig. A rendezők nemigen szoktak színházba járni. Ha igen, sem mindig azt nézik, amit kellene. Például a színészeket. És a színésznőket. Így végül a színészek maguk sem tudják már, hogy mások számára kicsodák, micsodák...

Éva arca most is porcelánarc. Rákopírozódva ezernyi apró-

cseprő gond. Magánéleti, országos problémák őt sem kerülnek el. S van egy négyéves gyönyörű fia. Szemei türelmetlenek, okkal, s néha mély, sötét tűzben égnek. Hangjának mindig volt egy kissé komoly, ércesebb árnyalata. Mozdulatai határozottak, de lénye kedves, szeretni való, becsületes. Nyílt, őszinte ember. Nincs benne semmi fondorlatosan rejtélyes, mégis bájos. „Gömbölyű.”

Szerencsi Éva pályája kezdetén

Az idő Szerencsi Évának dolgozik? Számptalan szerep van, amit azonnal, kapásból ráosztának. Goldoni Fogadósnéja pont ilyen, és Szókimondó Kata. És ilyen Makrancos Kata is és Molnár Olympiája.

Nézem a Lukács Gyógyuszdában a szerepekre váró és szerepekre kész egyéniséget. Látom őt fekete-arany estélyi ruhában a más premierjén. Jól áll neki az elegancia. Hallom zaklatott monológjait az Egérfogóban, színpadon és az öltözőben is.

Egérfogó... A fogó talán most már meglazul.

Mikor lesz nem csak álmom, hogy egy színésznő valóban akkor és azt a szerepet kapja meg, és nem később és nem előbb, hanem pont akkor és pont azt, ami megilleti? Csupán a Véletlen a Remény?

„Mért nem próbálsz meg velem...” — kérdelem halkán az ő nevében én. Még nem összetörten!